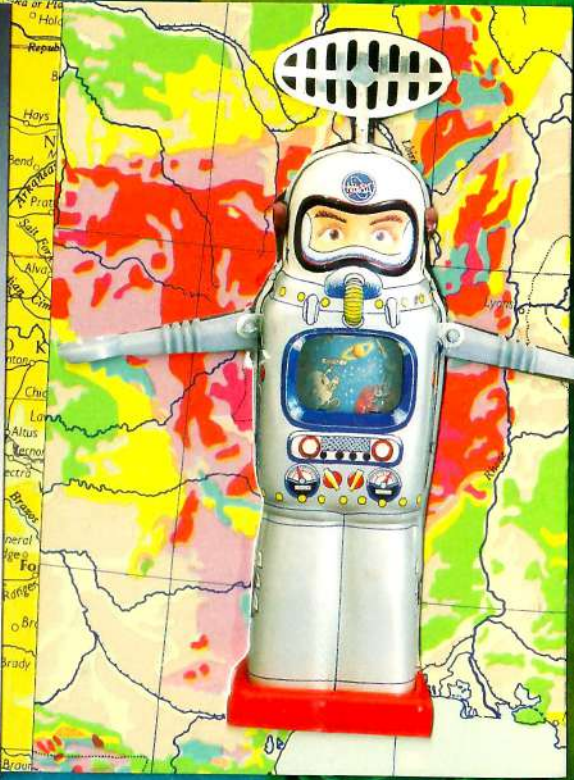
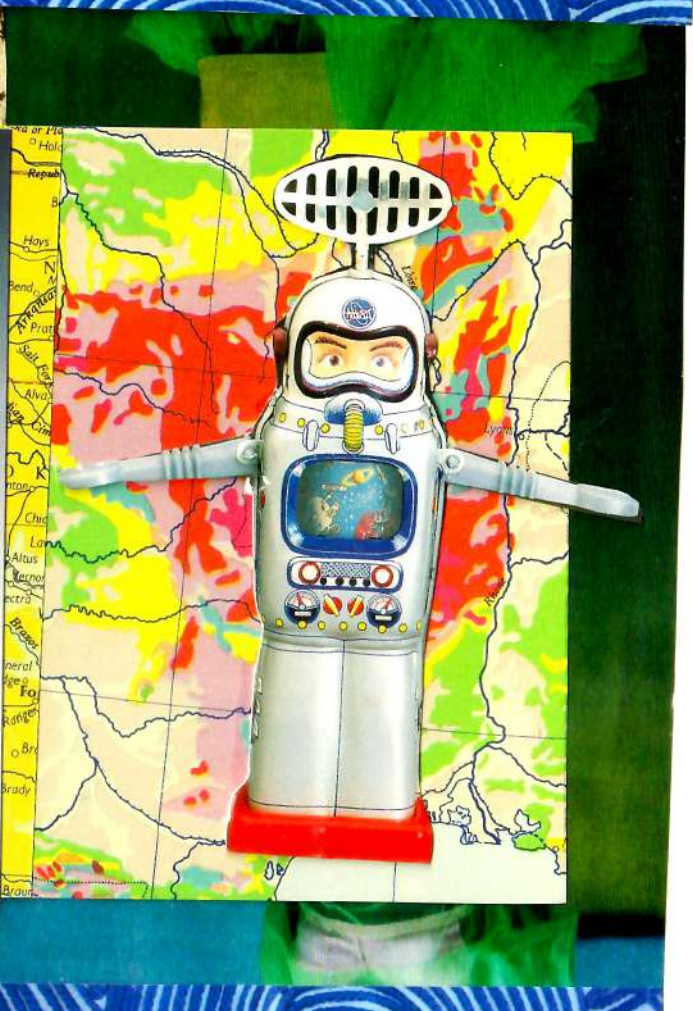
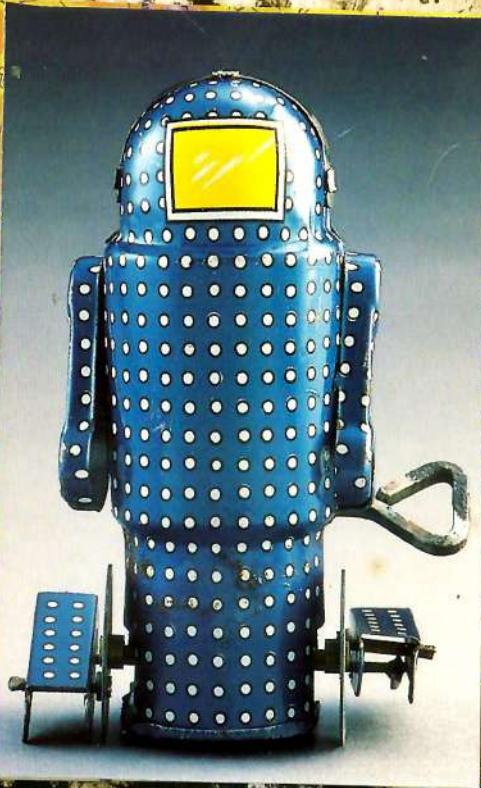
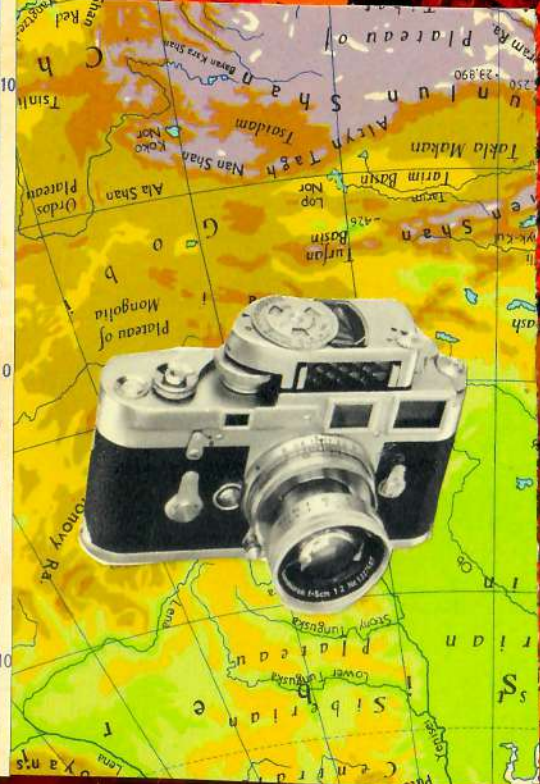
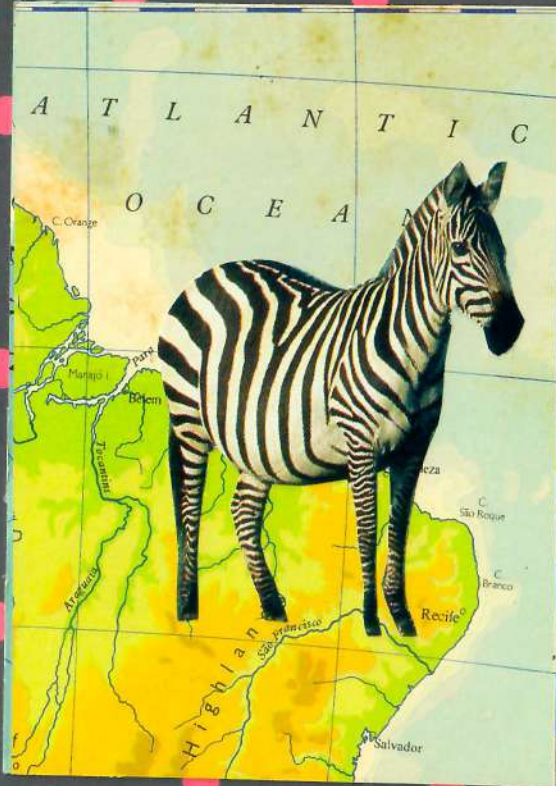
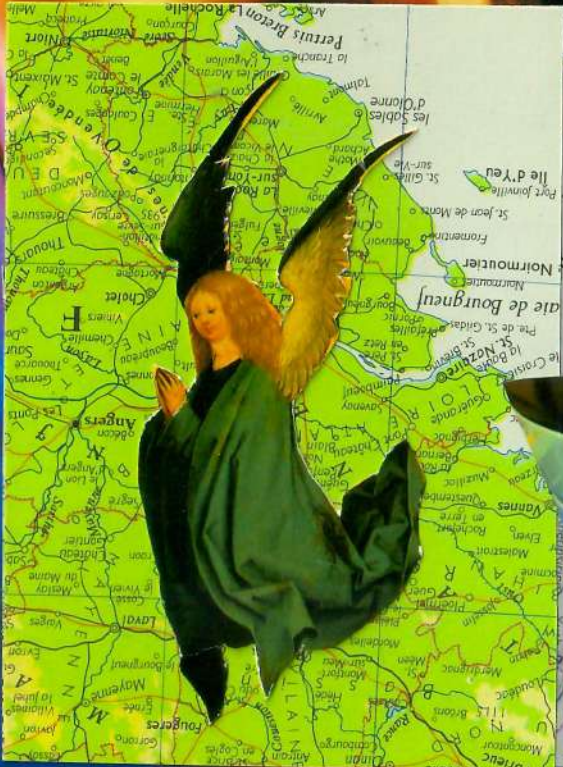

בבוקר בדרך אל הגן מצא אליאס אצבעון, כמעט חדש, כמעט נוצץ.
הוא הכיר אצבעונים ממגירת התיקונים של סבתא, ולקח אותו מיד
איתו לגן. כשהראה לדוד והסביר לו כמה המכשיר חכם – שאפשר גם
לשחות ממנו (חצי שלוק) וגם לחבוש לאיש לגו (קסדה) וגם להגן על
אצבע תופרת – הציע דוד החלפה: הוא ייתן עבורו את התור לנדנדה.
אליאס חישב, ומדד, גם את החברות גם את ההצעה, והחליט שצריך
להוסיף עוד משו להצעה, האצבעון שווה יותר. הוא הציע לדוד להוסיף
עזרה בצירוד.

דוד ביקש זמן לחשוב, הוא חשב העריך, ואחרי כמה דקות חזר והסכים. עכשיו היו לאליאס חור בנדנדה ועזרה בציור אבל אצבעון כבר לא. כשישבו לצייר ודוד צייר לאליאס את האוטו זבל שהוא ממש ממש מאומן בו, הביט בהם נדב הבן וביקש שיצייר גם לו. אליאס, שהבין כבר איך מציירים אוטו זבל כולל האיש עם הצינור מים והאיש הנוהג והמכל המתרום והמטאטא למטה, אמר לנדבי הבן שהוא בעצמו מוכן, אבל בתמורה הוא מבקש שנדבי לא יבכה בפעם הבאה שאומרים לו לא.

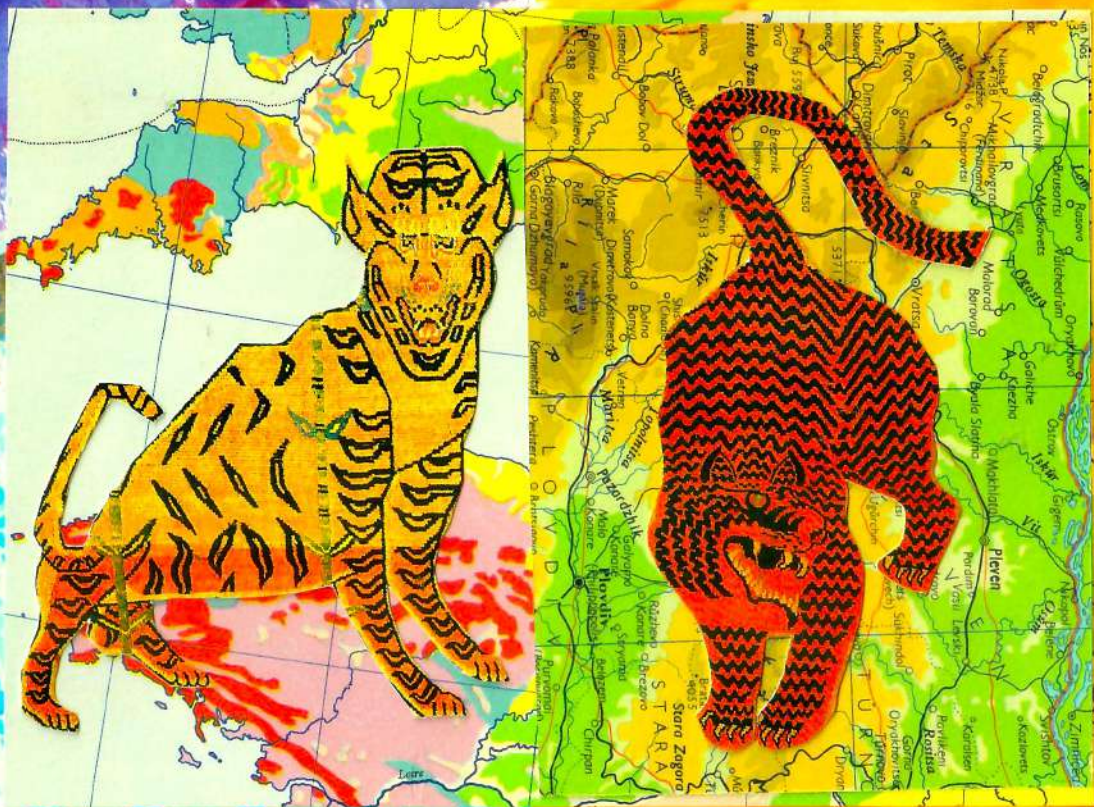

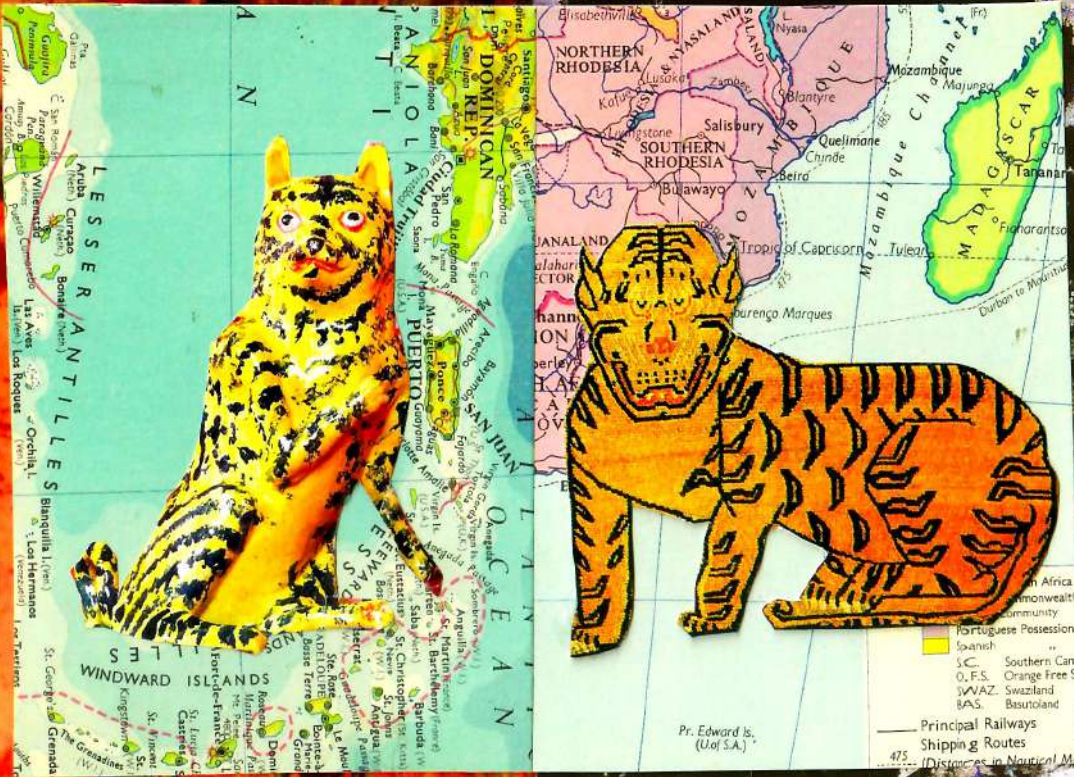
נדבי חשב, שקל מדד ובסוף הסכים, אבל היה לו תנאי:
שאם באמת בפעם הבאה שייעלב בגלל הלא וילך לבכות – דוד ואליאס
ישלחו לו פרצוף סודי שרק הוא יבין. משו כמו קריצה או נשיקה באוויר.

גם דוד וגם אליאס חשבו שזה ממש מוגזם ולכן הציעו בתמורה שינופפו
לו לשלום. ככה כמו מלכת אנגליה (הבן). נדבי הסכים וקיבל את העזרה
בציור, למרות שאחר כך צבע מחוץ לקווים ולא לקח הביתה. עכשיו היה
לאליאס עוד משו מההחלפה של האצבעון, והוא הלך לנדנדה ומיד דוד,
ששמר את המקום, פינה לו את הדרך.

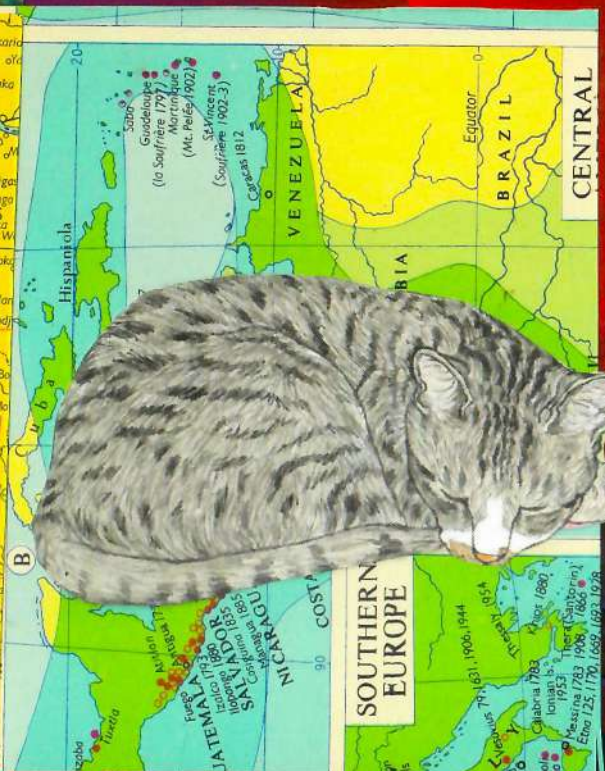
אבל כשכבר התיישב על הקרש באה פתאום נטע הבת שממש ממש רצתה להתנדנד באותו הרגע, והציע לאליאס בדיחה במקום המקום על הנדנדה. אליאס חשב, בדק דגם והחליט שזה לא מספיק ואפשר לקבל עוד משו במקום הנדנוד הכייפי הזה, וביקש גם סיפור לצד הבדיחה.

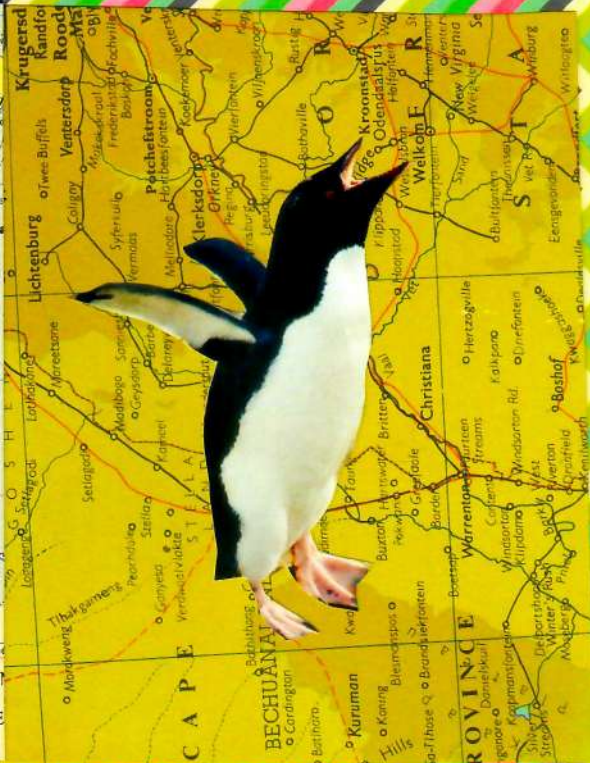
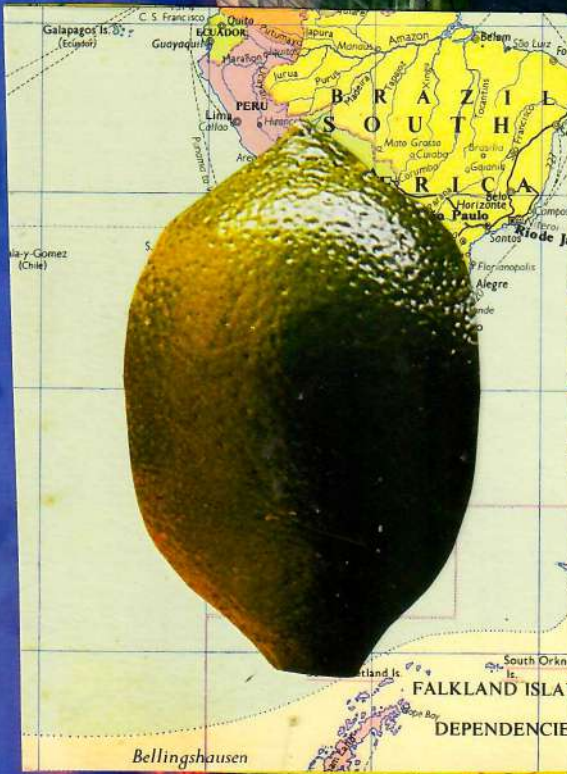

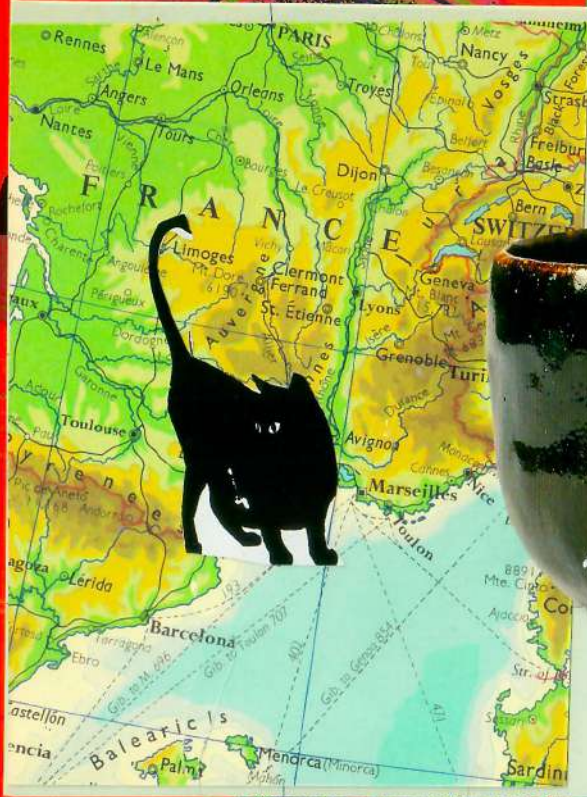
נטע חשבה, אמדה, גיבשה, מדדה והחליטה ששווה לה, אבל התנתה באורך הסיפור – רק סיפור קצר, ורק אחדי ארוחת הבוקר. כשאליאס ניגש לנטע לפדות את התמורה, נטע סיפרה לו שפיל אפשר להפיל, אבל אליאס כבר הכיר את הבדיחה־חידה הזו וביקש חדשה. לנטע לא הייתה בדיחה, אבל סיפור על החתול שלה היה לה. כשהתחילה לספר הצטרף גם שלוי ומשך את הכיסא שליד, אבל הסיפור היה רק של אליאס. ובכל זאת – שלוי חבר טוב, ולמה לא לחלוק. אליאס הציע ששלוי יספר גם הוא סיפור, אבל לשלוי לא היה, הוא לא זכר את מה שקראו לו אחמול בלילה לפני השינה ולא זכר את מה שקרה בדרך לגן, ולא זכר מה אחותו הקטנה בנתה בבוקר בקוביות.

לנטע היה רעיון: שלוי ישמע את הסיפור המיוחד, אבל יזכור שמחר ייתן משו בתמורה. שלוי הסכים מיד והתיישב לשמוע את הסיפור המיוחד של נטע על החתול שלה והכלב שהצטרף למשפחה. איך הם זעמו אחד על השני בהתחלה ואיך לאט - לאט התרגלו ואיך עכשיו הם ישנים מכורבלים יחד. אבל עכשיו הייתה הבטחה לתמורה דחויה בהפקדה, במשמרת. אליאס ונטע לא ממש ידעו מי ישמור על ההבטחה הזו.

הם ביקשו מיעלי הבת שתחשוב על פתרון. יעלי הבת ביקשה משרו בשביל
שהיא תזכור, ויש לה שיטה ממש ממש טובה איך לזכור דברים. היא
ביקשה שפשוט יהיו בשקט רגע, כדי שתוכל לחשוב, וביקשה עוד שקט
אחד לפי בחירה מחר. אליאס ונטע חשבו, שקלו, מדדו והסכימו.

ואז יעלי הבת הלכה לקולב שלה ותלתה עליו עלה שהביאה מהחצר. היא אמרה שמחר בבוקר היא תראה את העלה ותיזכר במשימה של שלוי, בחנאי כמובן שלא יהיה רעש ויהיה ממש שקט.

שלוּי הִיָּה עֶסוּק בְּמַחְשָׁבָה כָּל אַחֲרֵי הַצְּהַרִּיִּים, וְכָל הָעֶרֶב וְכָל הַלַּיְלָה, וְרַק
לְמַחֲרָתָּהּ, לְפָנַי שִׁיֵּצֵא לִגֵּן, הִיָּה לוֹ דַּעִיּוֹן וְהוּא בִּיקֵשׁ מֵאִמָּא שְׁלֹו שֶׁתְּלַמֵּד אוֹתוֹ
לַעֲשׂוֹת פּוֹ עַל פִּצְעוֹ.

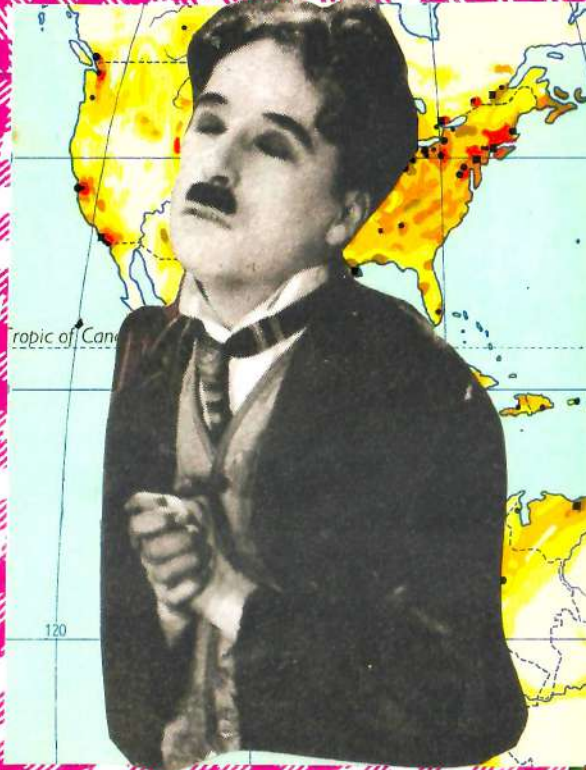

אבל בגן, אחרי שהיו בשקט ואחרי שיעלי הזכירה לאליאס ונטע ששלוי צריך לתת תמורה על הסיפור של נטע, אף אחד לא נפצע, רק בסוף בסוף של היום, כבר בדרך החוצה, האח הקטן של הללי (הבת) נשרט קצת משער הכניסה. ולשלוי היה פו מוכן ממש בשביל זה. הוא קרא לאליאס ולנטע שיראו איך הוא עוזר לאח הקטן של הללי (הבת) ושלושתם הסבירו לסבתא של הללי (הבת), שאספה אותה מהגן, שעכשיו הללי הבת צריכה לתת משהו בתמורה לפו המצוין. הסבתא לא הייתה בטוחה שזה רעיון כל כך טוב שלכל דבר יש מחיר, היא הייתה סוציאל-דמוקרטית עם יסודות קומוניסטיים, ובעיקר אנרכיסטית, לא צבעה את השיער שלה, לא קישטה את הציפורניים בלאק, ונוסף על כך, כל אחד במאי היא לבשה חולצה אדומה. היא הציעה שבמסגרת הגן כולם יחלקו את כל מה שהם יכולים וכל מה שהם צריכים. מי שיכול לתת – ייתן, ומי שצריך לקבל – יקבל. ככה הילדים ירגישו שווים זה לזו, וזו לזה, וככה ההבדלים יחברו במקום שיפרידו.

אבל אבא של מתן (הבן), שבדיוק נכנס לגן לאסוף, אמר שהצורך בעסקאות חליפין ובמשא ומתן בהן הוא צורך טבעי לכל בני האדם, ורק בגלל זה התחילו אנשים לנסות להבין אחד את השני אחרי מגדל בבל. כאיש היי־טק נאו־ליברלי סביבתי, הוא אמר שבעידן האנתרופוקן, שבו הטבע נשלט בידי האדם, צריך לשים לב לשאריות של המשא ומתן הזה, מה משאירים בפח האשפה, ואם אין לשארית הזו נפח ואין לה טביעת רגל פחמנית, זה ממש ממש בסדר, ואפילו שומר על כדור הארץ. וחוצמזה צריך לתת לכל ילדה וילד חופש לממש את היכולות שלהם ולקבל עבורן תמורה הולמת.

בשלב הזה אליאס כבר חיכה לגלידה שהבטיחו לו כי הוא אכל את כל ארוחת הצהריים, אפילו את המרק ואת הקוסקוס, וגם כי הוא ויתר לאחותו הקטנה (לרגע) על הכדור החדש, וגם כי הבין שאפשר להציע תמורות הרבה יותר מעניינות מחפצים של יומיום. נגיד, אפשר להחליף דעיון, או חפץ או חיה דמיוניים, והבטיח פיל או גשר וסתם לחלום איך הפיל הזה ממלא את בריכת הסולטן במים מהחדק, והגשר מיד עוזר במעבר לצד השני.

וסבתא – סבתא נשארה עם ההבטחה לתמורה לפו. היא חשבה
כל אחר הצהריים וכל הערב וכל הלילה וכל הבוקר, בדקה
בכל הארונות ובכל המגירות ובסוף מצאה את האצבעון שדוד
שכח אצל הללי הבת כשבא לשחק איתה אחר הצהריים,
והביאה אותו למחרת בבוקר לאליאס.